

Năluca

Când pădurarul a adus-o din codru, era un pui mic și fricos.

Cu ochii mari și umezi, se uita rugându-se la toți, gata să fugă.

Dar cu vremea se îmblânzi. Înțelese că nimeni nu-i voia răul.

Începea să vină singură la donița cu lapte. Ziua stătea ascunsă în tufișurile de zmeură din livadă. Seara răspundea la chemarea noastră, când îi întindeam câte o bucată de zahăr.

Fiindcă fugea atât de sprinten, tata a botezat-o: „Năluca”. Iar Năluca își cunoștea numele.

Toate vietățile din ogradă: câinii, păsările și pisicile erau acum disprețuite de noi. N-aveam altă grijă decât de Năluca. „Ce face Năluca?” „Unde s-a ascuns Năluca?” „I-a dat cineva lapte astăzi?” Așa a crescut în mijlocul nostru.

Tata spunea chiar, că s-a îmblânzit prea repede. Parcă îi părea rău că o vede amestecându-se laolaltă cu toate animalele domestice și că a uitat atât de repede libertatea pădurii.

E adevărat că uneori se oprea sub umbra nucilor din livadă, cu urechile ciulite și cu nările umflate în vânt. Mirosea adierile aduse din poienile codrului. Atunci ochii ei erau mai umezi și pășea mai încet, cu botul în pământ. Năluca era tristă. Nu mai răspundea la chemările noastre. Nici nu voia să se atingă de bucata de zahăr pe care i-o întindeam în palmă. Într-o seară, când cineva a uitat poarta deschisă, Năluca a fugit. A doua zi, culcușul era gol.

În zadar am căutat-o toți în grădină. În zadar am nădăjduit că poate se întoarce la donița cu lapte. Năluca plecase pentru totdeauna. Livada a rămas tăcută. Nu mai răsuna de fuga noastră, când ne jucam de-a ascunsul cu puiul de căprioară.

Ne-am întors iarăși la jocul cu pisicile și cu câinii. Iar vietățile domestice parcă spuneau:

„Vedeți? Tot la noi ați revenit. Numai noi suntem credincioase casei. Oricât ne alungați și ne chinuiți, noi rămânem aci, unde ne-am născut și unde vom muri”.

Cu încetul, Năluca a fost uitată.

Aseară, mă întorceam cu tata de la Prisaca Mărgineanului, prin pădure.

Ziua cernuse o ploaie mărunță. În frunze, picăturile atârnav ca strălucitori cercei de cleștar. În razele soarelui jucau țânțarii de aur. În afară de sunetul lor subțire de aripi, nu se auzea nici un zgomot. În toată pădurea domnea o tăcere mare și rece, ca într-o biserică.

Deodată, în calea noastră, pe cărare, a apărut o căprioară. Am tresărit și noi. A tresărit și ea. Era o arătare atât de neașteptată!

Tata a șoptit:

— E Năluca!

Era, într-adevăr, Năluca. Fără să-mi dau seama am întins pumnul strâns, așa cum o ademeneam altădată cu bucata de zahăr ascunsă. Căprioara șovăi o clipă. Se apropie, cu sfială. Poate își amintea și ea. Mai erau câțiva pași. Aproape să-i netezesc botul umed. Să-i prind gâtul cenușiu. Să-i mângâi capul mic pe care și-l supunea dezmierdărilor odinioară. Câțiva pași încă. Doi. Unul...

Și deodată Năluca nu se mai uită în ochii mei. Privi îndărăt, în codru. Se răsuci scurt, pe picioarele subțiri, și zvâcni în goană, spre adâncul codrului. Înaintea noastră nu mai rămâneau decât crengile tremurând. Stropii din frunze, scuturându-se ca lacrimile.

Mâna întinsă după umbra ei a căzut neputincioasă.

Poteca pădurii ni s-a părut deodată atât de tristă!... Iar înserarea parcă s-a posomorât.